

TOROCZKAY András

Befellegzés

Homályos, alig érzékelhető kép.
Barnára festett fakerítés, tornácós ház, felkelő nap.
Hittan, azt hiszem. Biztosan
ide jártam hittanra. Most mégis olyan
távolinak tűnik, ahogy közeledem hozzá.

A háromdimenziós könyvből ház emelkedik elő,
a játéknak vége szakad, menni kell haza.
Be kell csukni a könyvet, a háznak,
mint minden háznak végül, befellegzik.

Ennek a vidéknek nem voltam
elég jó. Ezt kellene írni
a ház ablakaira egy repülővel.
De nem tudom gyűlölni érte lakóit.
Elképzelem, hogy időről időre
összeomlottak. Nem is tudom, hogy
boldog lennék-e, ha valóban
történt volna ilyesmi. Nem ez
a vidék lenne, és nem ez a nagy-
mama. Ő tartotta magát az eredeti
elképzeléséhez, mindvégig.
De Jézus is megingott végül.

Valahol rokonok voltunk
a vidékkel, nagymamával, ezzel a házzal,
még ha nincs is most meg köztünk a kémia,
de a múlt nem múlik el nyomtalanul,
csak körbenőjük a sérüléseket,
mint a növényzet foglalja vissza az időlegesen
civilizált területeket.

Éreznem kellene valamit most.
Éreznem kellett volna valamit
bármikor velem
kapcsolatban.

A kerítés korhadt lécein át nézem.

+

A vidéket, és mamát is nevezhetjük
Istennek. A lényegen nem változtat.
Csak egy utca, ahová ritkán vitt az utam.
Nem tudnám megmondani, merre van pontosan,
csak a helyét. Hogy tekereg
a nyolcvanas-kilencvenes években
a négyessel párhuzamosan, mint egy
makulátlan videószalag,
mondjuk egy ballagásról, vagy temetésről,
amit senki sem nézett meg.

+

Az urnákban, koporsókban Istennek ajándékok.
Meglépi magát velünk. Mamának örül.
Magának örül.

+

Ha eszembe jut, lehetne bármi,
de ilyenkor tavasz lesz, kecskebéka-
kuruttyolás, béke, amit csak én értek,
vagy én sem igazán, bevallom,
és nem is vagyok rá büszke,
mert be kellett volna menni hozzá,
mint templomba lép az ember,
elmondani neki, volt rá tíz évem,
de kényelmesebb volt megsértődni.
Elmondani neki, vagy megbocsátani.

Mintha elképzelhető lett volna más
ebben a nexusban.

(Ha van Isten, gondolom, úgyis értesül
róla, hogy nem haragszom rá.)

+

Tulipánok, hóvirágok, rövidülő alkonyatok,
orgonabokrok, szőlőtőkék fűrtjei, tuják,
könnyű temetőjárás, kávéba mártott kifli,
komolyzene és cserépkályha, galambok burukkolása,
mi még.

Ha eszembe jut, beindul a kertek elburjánzása,
a döglegyek dongása, a verandás házak elnéptelenedése,
a foggal-körömmel kiharcolt rend visszadőlése önmagába.
Mint egy szoboravatás, amiről kiderül: bűvésztűkk csak.
Nincs szobor, soha nem is volt,
csak a körvonala rajzolódott ki a leleplezésig.

+

Végtelen tulipánföldeken vonuló kombájnok
aratnak.

+

Láttam a sorozata végét, a végére értünk oda,
nem foglalkozott velünk, nézte tovább, papokról,
vagy finom, szomorú gazdagok szerelméről,
de még a vége után is tartott, ott álltunk,
oda állítottak minket a szélére, láthattuk,
és utána is, hosszú befejezés, az üresítés,
fosztogatás, üres csigaházak a járdán.
Egy életforma fakuló sercegése.

A felhők visszakövetelik a kitakart részeket.
És megkapják az egészet. Befellegzik végül
az összes lehetséges fényképnek egy triangulumütésre.

Mert addig sírnak, addig-addig,
visszakövetelik a területeiket, birtokaikat,
minden kárpótlási jegy a kezükben,
eltűnik a lemezjátszó forgása,
mint anya húslevesében a kanál.
És eltűnik egy pohár hideg víz.
Apa pohara. Abból esett legjobban
a csapvíz. Az esőcseppek
behullnak a parkettára, a cserepek,
tégglák, ledőlt kerítések foghíján át
láttni a felhők diadalát.
Legyenek boldogok!

+

Az ólom és a vegyületei is mérgezőek,
idegrendszeri károsodást
és agyi elváltozásokat okoz.
A mérgezést fokozza, hogy
nem ürül ki a szervezetből, kumulálódik.
Egy Biblia közelről
olyan hideg és sötét,
mint a világűr. Ennek a vidéknek
az ólmát ki fogja ezután olvasni?
Ki fogja elhinni? És ki fogja
a betűkre szegezni a szemét.
Ki fogja a szemünkre tapasztani kezét.